

SĂPTĂMÂNA PATIMILOR

www.parohiaserbanvoda.ro

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DENIA SFINTEI ȘI MARII MIERCURI

În Sfânta și Marea Miercuri POMENIREA FEMEII PĂCĂTOASE

Astăzi, în Sfânta și Marea Miercuri, dumnezeieștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă care a uns cu mir de mare preț creștetul Domnului, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat cu puțin timp înainte de mântuirea Sa Patimă. Când Iisus s-a suit în Ierusalim și era în casa lui Simon leproșul, o femeie păcătoasă s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus în această zi pentru ca, după cuvintele Mântuitorului, să se predice pretutindenea și tuturor fapta ei cea plină de multă iubire și căldură. Ce, oare, a îndemnat-o pe această femeie să se poarte astfel? Dragostea pe care a văzut că o are Hristos pentru toți oamenii, chiar și pentru cei păcătoși, prietenia Lui cu toți oamenii și mai cu seamă faptul de acum, când L-a văzut că a intrat în casa unui leproș, pe care Legea îl socotea necurat și porunca să fie exclus dintre oameni. Deci, femeia se gândea că-i va vindeca și ei boala, după cum a vindecat-o pe a celuiia. Și într-adevăr, pe când ședea la masă, i-a turnat pe capul Lui mir în valoare de cam trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o. Hristos însă i-a luat apărarea pentru gândul său cel bun și jertfelnic. În urmă, Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare și a învrednici pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, la toată lumea, fapta ei cea bună.

Această femeie, deși era păcătoasă, a crezut în Hristos, a turnat mir de mare preț pe capul Mântuitorului, a spălat cu lacrimi cinstitele Sale picioare și le-a șters cu părul capului său, iar Hristos i-a dăruit iertarea păcatelor sale. Fariseii despre care a amintit sfânta evanghelie de astăzi erau cei care nu credeau în Fiul lui Dumnezeu, asemeni și mai-marii templului. Fariseii aveau și ei nevoie de sfat dar nu-l cereau, din răutate. Erau stăpâniți de duhuri necurate, aveau și ei boli și suferințe, dar erau cuprinși de zavistie și nu cereau tămăduiri de la Hristos, din ură și necredința lor. De aceea, vedem în Sfintele Evanghelii că Hristos nu a făcut nici o minune de vindecare cu ei. Căci voiau să petreacă mai bine cu cel rău decât cu Hristos, mai bine să ajungă în iad cu cel rău, decât cu Hristos în Cer, mai bine să sufere de boală toată viața decât să fie vindecați de mâinile lui Iisus Nazarineanul.

Dar câți dintre credincioși nu se poartă astăzi precum fariseii?! Mai bine să moară

în păcate, decât să se smerească în fața vrăjmașului! Mai bine să se muncească în iad, decât să se mărturisească cu căință în fața duhovnicului! Mai bine vor să guste din toate poftele și plăcerile lumii, decât să guste din Trupul și Sângele Domnului! Mai bine cu vrăjmașul în iad, decât cu Hristos în Cer! Fariseii și cărturarii s-au umplut de ură când vedeau că tot poporul îl urmează pe Hristos. Ei se socoteau povătuitorii lumii, se credeau singurii vrednici de cinste și ascultare și, vai, câți nu au fost asemenea lor, până în zilele noastre. Câți nu s-au numit dascăli și povătuitori ai lumii, dar în urmă au semănat numai suspine și lacrimi! Însă oamenii nu se mai lasă din nou amăgiți. Ei cred cu tărie în Hristos, s-au săturat de farisei. Ei merg după Cel care nu le cere nimic decât credință; ei ascultă de Cel ce le dă totul, chiar însăși viața Lui!

„Încă puțină vreme Lumina este cu voi. Umblați până când aveți Lumina, ca să nu vă prindă pe voi întunericul” (Ioan 12, 35). Fără îndoială, lumina de care vorbește Mântuitorul aici este lumina

credinței în Hristos, este lumina Adevărului scris în Sfintele Evanghelii și păstrat cu sfințenie în Biserică, iar întunericul care amenință pe fiecare om este păcatul, este noaptea necredinței care stăpânește multă lume, este însuși diavolul care urlă de mânie căutând pe cine să înghită.

Suntem, deci, chemați astăzi să alegem de partea căruia rămânem: cu Hristos sau cu diavolul, cu Lumina sau cu întunericul, cu lumea plină de răutăți, de păcate și de patimi sau cu Hristos, Cel care ne împărtășește tămăduire și sfințenie? Se cuvine să rămânem alături de Hristos, Cel care spune despre Sine „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața”, așa cum a ales femeia păcătoasă să rămână alături de Hristos, spre iertarea păcatelor ei, spre pomenirea ei și spre mântuire. Dacă Domnul a primit-o și a iertat-o, cu siguranță că și pe noi ne va primi și ne va ierta dacă vom manifesta aceeași credință și iubire, dar mai ales întoarcere de la păcat și urmarea lui Hristos. ❀

Părintele Adrian Chiriță

TRĂDAREA LUI IUDA

Cu fior în inimă ascultăm înfricoșătoarea istorisire despre felul în care L-a vândut Iuda pe dumnezeiescul Său învățător. Firește, este pe de-a-ntregul de înțeleș și legiuită adâncă nemulțumire împotriva celui despre care însuși Domnul nostru Iisus Hristos le-a zis ucenicilor Săi: Oare nu v-am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și unul dintre voi este diavol (In. 6, 70).

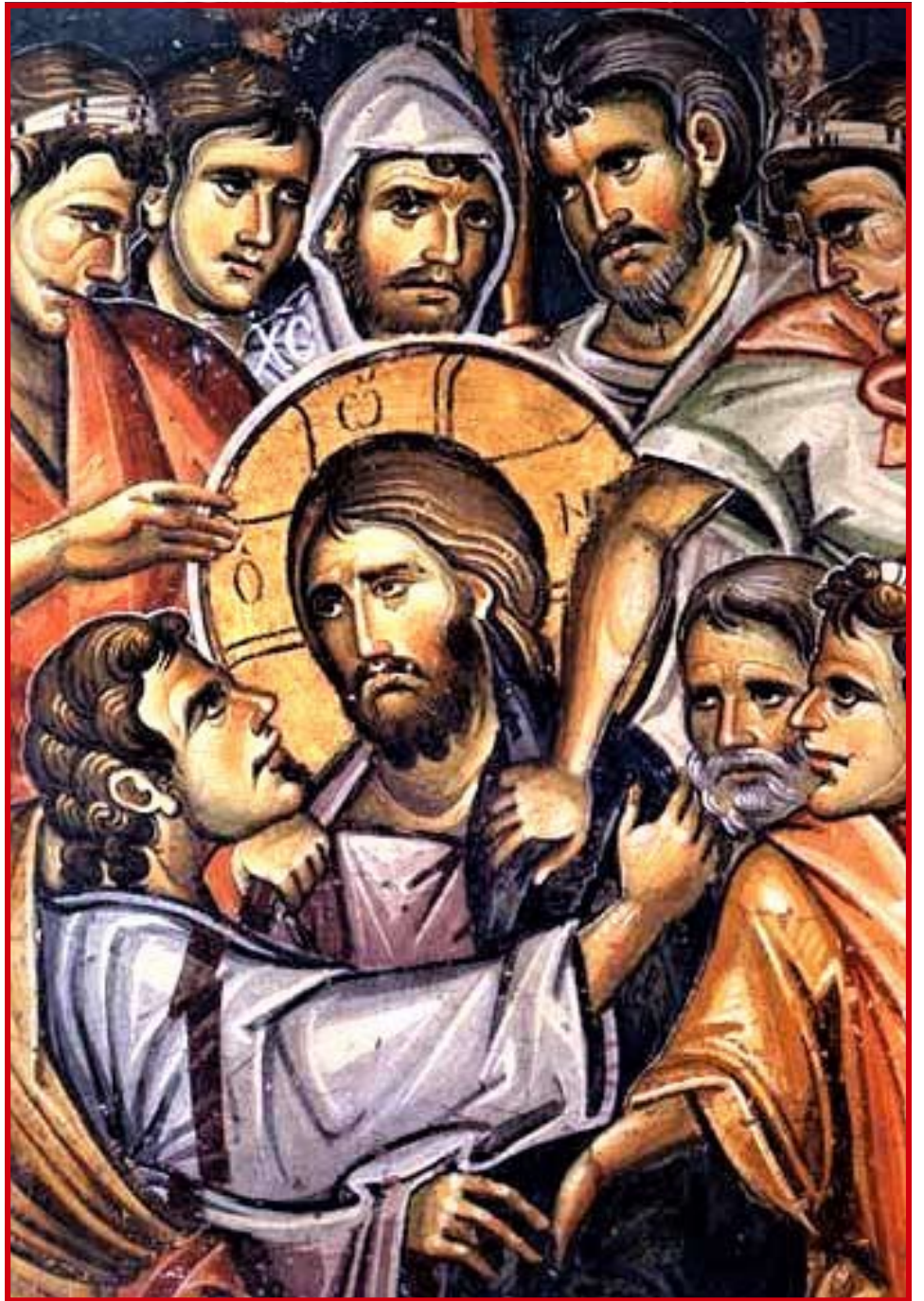
Domnul nu a făcut pe nimeni rău din fire. Oamenii nu se nasc răi. Răii sunt răi fiindcă aleg de bunăvoie calea răului. Ei ar putea să fie buni, ar putea scăpa de înfricoșătorul lor destin, dacă ar vrea. Amintiți-vă adevărul de temelie, cel mai însemnat dintre adevăruri: Dumnezeu nu trage pe nimeni la Sine cu de-a sila, prin frică și cutremur nu face pe nimeni să I se supună, îi place numai dragostea liberă și curată. Supunerea din frică nu are nici un fel de valoare morală.

Să privim totuși mai adânc în inima lui Iuda, fiindcă astfel vom putea afla o învățătură importantă și pentru noi înșine. Și Iuda, dacă ar fi vrut, ar fi putut scăpa de soarta înfricoșătoare a trădării. El a umblat trei ani de zile împreună cu ceilalți apostoli în urma Domnului Iisus Hristos; trei ani a ascultat dumnezeieștile Lui cuvinte și-a fost martor al marilor minuni făcute de către El.

Câte lucruri bune și mari n-a văzut el de la învățătorul său! Cât de blând S-a purtat cu el Mântuitorul chiar și în acel ceas înfricoșător al Cinei celei de Taină, când era gata deja, să plece ca să îl dea pe Domnul în mâna arhierieilor. Ar fi putut să-L dea pe Iuda în vileag cu asprime și cu mânie în fața tuturor – însă nu face asta, ci cu adâncă întristare le spune ucenicilor că unul dintre ei îl va vinde, fără să-i spună măcar pe nume.

Domnul nu l-a dat nici atunci în vileag pe trădător înaintea tuturor ucenicilor, ci doar a rostit lin: Tu ai zis. Aceasta însemna: „Ai recunoscut singur că Mă vei vinde”. Și i-a dat Sfânta Pâine. Și după îmbucătură a intrat atunci satana în el, spune Sfântul Apostol Ioan. Satana și-a făcut sălaş în inima lui Iuda, la fel cum Duhul Sfânt face sălaş al Său din inimile oamenilor curați și drepti.

Satana nu se sălășluiește dintr-o dată în inima omului – el n-are stăpânire să intre în ea, mai ales dacă această inimă

este sfințită prin marile Taine ale pocăinței și împărtășaniei. El n-a intrat deodată nici în inima lui Iuda, ci mai întâi l-a smintit, trăgându-l spre rău și spre trădare vreme îndelungată – pe semne chiar dinainte de apostolia lui, fiindcă știm din Evanghelie că era hoț: deci și înaintea apostolice era împătimit de bani.

Deci, când a pus satana stăpânire desăvârșită pe inima lui Iuda? Atunci când în acesta s-a pârguit deplin hotărârea de a-L trăda pe Mântuitorul și ca urmare Duhul Sfânt l-a părăsit.

Această grozăvie a sălășluirii duhului rău amenință pe fiecare dintre noi, chiar dacă ne rugăm și ne împărtășim cu Sfintele Taine, fiindcă Trupul și Sângele

lui Hristos nu sunt un talisman și nici ceva care apără în mod mecanic de tot răul, de toate năvălirile diavolului și ingerilor lui. Ele sunt un mare, nemăsurat ajutor al lui Dumnezeu în lupta noastră cu ispitele de la duhurile rele, dacă va fi inima noastră curată, dacă ne vom strădui mereu, zi de zi, să nu păcătuiim. Deci, să păzim în inimile noastre cuvântul Mântuitorului: Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția Cerurilor se ia prin străduință, și cei ce se silesc pun mâna pe ea (Mt. 11, 12). Să ne luptăm neconținut cu păcatele și cu patimile și, aducându-ne amintede greșelile noastre, să nu osândim pe nimeni. ❀

Sfântul Luca al Crimeei

EXISTĂ TREI FELURI DE PAȘTI

Sfântul Grigorie Teologul spune că există trei feluri de Paște: Paștele după lege, Paștele după har și Paștele veacului ce va să fie.

Paștele după lege, în timpul căruia iudeii sărbătoreau trecerea prin Marea Roșie, era o rememorare a amărăciunii robiei din Egipt, dar și a eliberării lor cu ajutorul lui Dumnezeu. Era un Paște „al recunoștinței și al rugăciunii”. În realitate, acest Paște reprezenta preînchipuirea propriului nostru Paște.

Paștele sfântului har este Învierea lui Hristos prin care se face trecerea „de la moarte la viață și de la pământ la cer”. Sfântul Grigorie Teologul spune: „O, Paște mare și sfânt și curățirea întregii lumi”. Fără împărtășirea din Hristos și fără comuniunea cu El există numai moarte și robie. Așa cum afirmă Sfântul Grigorie Sinaitul, „cel care nu vede, nu aude și nu simte duhovnicește este mort”. Prin urmare, Paștele este venirea lui Hristos în inimă. Sfântul Maxim Mărturisitorul se exprimă foarte sugestiv: „Paștele este venirea Cuvântului în gândul oamenilor”. Atunci când Îl primește pe Hristos, omul trăiește cu adevărat, iar Hristos Se face în el viață și suflet al sufletului său, „suflet al celei de-a doua învieri a oamenilor” (Cuviosul Nil).

Paștele veacului ce va să fie este „mai desăvârșit și mai curat”. Cu puțin timp înainte de moartea Sa, atunci când săvârșea Paștele, la Cina cea de Taină, Hristos a spus: nu voi mai bea de acum din acest rod al viței până în ziua aceea când îl voi bea cu voi, nou, întru împărăția Tatălui Meu (Matei 26, 29).

Nu-i singur Iuda vinovat...

*Nu-i singur Iuda vinovat
de sângele ce se dădu.
Nici marii preoți, nici Pilat,
ci lumea-ntreagă prin păcat!
Și eu, și tu...*

*Nu drumul greu spre Golgota,
nici biciul, când Isus căzu.
Și dacă crucea grea era,
povara noastră și mai grea!
Și eu, și tu...*

*Nu patru cuie L-au pătruns,
când El pe cruce se-așternu.
Ci noi, cu sufletul ascuns,
cu mii de patimi L-am străpuns!
Și eu, și tu...*

*Nu doar bătrânii cărturari,
nu doar mai marii preoți, nu!
Și noi am râs cu ochii murdari,*

Fără îndoială, prin aceste cuvinte, El vorbește despre Paștele Împărăției Cerurilor. Paștele vieții de acum este o ceremonie în comparație cu Paștele veacului ce va să fie. Atunci, îngerii vor avea mai multă comuniune cu Hristos, deoarece Cuvântul va descoperi și va învăța „ceea ce acum este învățat numai în parte” (Sfântul Grigorie Teologul).

Creștinii se nevoiesc pentru a trece de la Paștile ca ceremonie la Paștile sfântului har, iar de acolo, la Paștile veacului ce va să fie. Așadar, această sărbătoare are un înțeles și un scop profund. Nici o altă sărbătoare nu țintește atât de sus și nu potolește setea și foamea duhului omenesc.

În timpul sărbătoririi Paștelui evreilor, se junghia un miel de un an neprihănit

și fără meteahnă. Acesta era preînchipuirea mielului creștin, adică a lui Hristos, Care este neprihănit și desăvârșit. El S-a jertfit și Se dă pe Sine creștinilor pentru ca aceștia să se unească cu El. ❖

Mitropolit Hierotheos Vlachos

De câte ori mă pot împărtăși în Postul Paștilor?

Andrei, la această întrebare îți poate răspunde numai părintele tău duhovnic. Unii se pot împărtăși mai des, alții mai rar iar alții deloc. Depinde de la o persoană la alta și chiar de la un duhovnic la altul.

Nu putem vorbi de un număr minim sau de un număr maxim de împărtășiri. De fapt, când vorbim de Sfânta Împărtășanie, nu numărul/frecvența împărtășirilor ar trebuie să fie principala noastră grijă ci felul în care ne pregătim, felul în care trăim înainte și după fiecare împărtășire. Când spun că principala grijă nu trebuie să fie numărul de împărtășiri nu înseamnă că nu trebuie să ne dorim să ne împărtășim cât mai des cu puțință, ci doar că frecvența împărtășirii trebuie să fie stabilită împreună cu părintele duhovnic, care poate binecuvânta într-un fel sau în altul.

Mă bucur că îți dorești să te împărtășești cât mai des. Dumnezeu să te ajute să îți păstrezi gândul acesta bun!

Sfătuiește-te cu duhovnicul tău, spune-i dorința ta și fă așa cum îți va spune. (Pr. Andrei / doxologia.ro) ❖

Costache Ioanid

*și noi suntem cei doi tâlhari!
Și eu, și tu...*

*Și nu ostașilor prin sorți
cămașa albă Și-o dădu.
Ci tuturor! Dar tu n-o porți!
Și, fără ea, toți suntem morți!
Și eu, și tu...*

*Nu doar în stânci, sub liliaci,
nu doar sub lespede zăcu.
Ci L-am ascuns ca pentru veci
sub piatra unor forme reci,
Și eu, și tu...*

*Și-acum Isus cel condamnat
azi El te-ntreabă „Da sau nu ?
Ești tu sau nu ești vinovat?”
Eu am spus da! Și-am fost iertat.
Eu am spus da.
Dar tu ? Dar tu?...*

CEI CU ADEVĂRAT BOLNAVI DEZLEAGĂ RAREORI POSTUL

Nu dezlega postul de miercuri și de vineri, în afară de o boală foarte grea. În mod evident, se înțelege aici și Postul Nașterii Domnului, și al Paștilor, dar în vremea Marelui Antonie nu fuseseră încă rânduite toate zilele și perioadele de post. Acest canon este cuprins și în canoanele Bisericii, nu îi privește numai pe monahi. Rânduielele monahale au fost transferate și mirenilor, pentru că aceștia voiau întotdeauna să imite viețuirea monahală. Aveau conștiința profundă a faptului că exemplul pentru viața lumescă este viețuirea monahală. Astăzi, dimpotrivă, noi imităm obiceiurile lumesti și, dacă ieșim vreedată din mănăstire, se poate să dezlegăm postul. Porunca „nu dezlega” se referă și la ulei, să nu ne îndoim de asta.

În afară de o boală foarte grea, adică de o boală care cere dezlegare la untdelemn. În canonul al șaptelea, am văzut câtă iubire de oameni are Marele Antonie: nu-l împiedică pe bolnav să mănânce, dar bolnavul trebuie să aibă un cuget drept, o formație dreaptă, să știe dacă ceea ce cere îi face bine. Noi dezlegăm postul pentru cel mai mic motiv, și nu numai la untdelemn, ci și la cealalt.

Există întâmplări mișcătoare cu

monahi și mireni care, fie la casele lor, fie prin spitale, nu dezlegau, deși erau foarte bolnavi. Postesc fără să se plângă sau să se jeluască, ci păstrându-și bucuria și pacea. Aceasta pentru că, da, sunt bolnavi, dar Dumnezeu este totuși prezent în patul lor și la capul lor.

Bolnavul are nevoie să fie bucuros mai mult decât cel sănătos. Boala nu este nici grea, nici organică. Cele mai multe boli provin din simptome sufletești și, prin urmare, nu se tratează cu mâncare.

Tot așa este și omul care face excese.

Acesta nu are nici smerenie, nici ascultare, nici dor după Dumnezeu, ci dimpotrivă, are un mare egoism, este un dezechilibrat. Când se revarsă încoace, când încolo, se sfărâmă, se zdrențuiește sufletește și atunci are nevoie de mâncare ca să-și revină. Adică mâncarea este ca o trebuință a organismului pentru a se susține, așa cum medicamentul ajută organismul să se poată reface.

Cei cu adevărat bolnavi dezleagă rareori postul. ❖

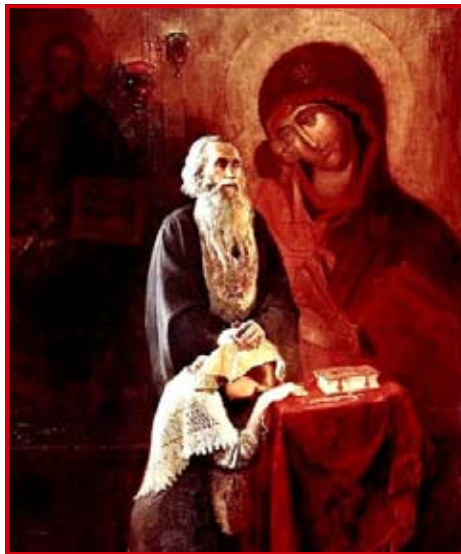
Arhimandrit Emilianos Simonopetritul

E bine să vorbești despre alții atunci când te spovedești?

Este bine să vorbești doar despre păcatele tale. Acum, sigur că duhovnicul înțelege că lucrurile se petrec într-un context. De aceea, în general, duhovnicului nu-i spunem foarte multe detalii. Îi spunem doar despre ce ne mustră pe noi conștiința, ceea ce vedem noi ca apăsare. Dacă el va socoti că este de folos să întrebe și cum s-a întâmplat, în ce context, ce rol au jucat x sau y, rămâne să decidă el.

Atenție, este foarte subțire granița dintre a încerca să conturezi un context și a da vina pe alții. De fapt, este o violență a noastră și trebuie să ne-o asumăm, să ne-o recunoaștem ca atare. De exemplu, te spovedești și spui că ai fost mândros. Ți-ai certat nevasta și copiii. Și după aia începi: „Știti, când am ajuns acasă, nevasta nu făcuse mâncare, stătuse la telenovelă, copiii nu-și făcuseră temele. Sigur că m-am enervat!”. Deja tu crezi că ai descris un context dar, în realitate, ți-ai găsit o îndreptățire.

Ceea ce ai de văzut la tine este faptul că te-ai mâniat. Acum... „mâniati-vă, dar nu greșiți!”. Putea să fie și o mânie bună, pedagogică, așa cum și Mântuitorul s-a mâniat și cu biciul i-a scos afară din templu pe cei care făceau comerț acolo și au făcut din Casa Tatălui, „peșteră de tâlhari”. Dar asta nu înseamnă că și-a pierdut cumpătul. Nu și-a ieșit din fire în sensul în care ne ieșim noi. Și noi ne putem mânia, mânia este o iuțime, o

putere lăsată nouă de Dumnezeu – ca să ne desprindem de păcat și să facem bine, să fim hotărâți în ceea ce facem și, poate,

să ne ajute și în relația cu aproapele. Am dat acest exemplu, pentru a înțelege că este mai bine să îți asumi păcatele.

Dimpotrivă, părinții zic așa: când ai ajuns la o măsură duhovnicească desăvârșită, îl acoperi și pe fratele tău. Nu numai că nu prezinți păcatul ca să înțeleagă duhovnicul sau îndrumătorul contextul ci, dimpotrivă, ți-l asumi cu totul ca fiind doar al tău.

Eu am mulți ucenici care vin și la care eu încerc să le mai întind câte-o cursă și spun: „Dar ce s-a întâmplat? Dar erau situații conflictuale?”. Iar ei zic: „Nu, părinte, orice-ar fi, ce-a zis soțul sau ce-a zis soția, nu contează. Eu știu că eu am greșit. Nu mă interesează, el sau ea n-are nicio vină!”. Deci îi văd că-și asumă până la capăt acest lucru și nici vorbă să dea vina pe ceilalți! (Pr Constantin Sturzu/doxologia.ro) ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 20 - 24 APRILIE 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Miercuri 20.04	08 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰	Taina Spovedaniei Denie / Utrenia zilei de joi
Joi 21.04	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Denia celor 12 Evanghelii / Utrenia zilei de vineri
Vineri 22.04	10 ⁰⁰ -18 ⁰⁰ 18 ⁰⁰ -20 ⁰⁰ 20 ⁰⁰ -22 ⁰⁰	Scoaterea Sfântului Epitaf și trecerea pe sub Sfânta Masă (Zi aliturgică) Denia Prohodului Domnului / Utrenia Sâmbetei Mari Procesiune în jurul bisericii
Sâmbătă 23.04	07 ⁰⁰ -10 ⁰⁰ 08 ⁰⁰ -19 ⁰⁰ 23 ³⁰	Împărțășirea copiilor Pregătirea Sfântului Paști / Curățenie în biserică Canonul Sâmbetei Mari
Duminică 24.04	00 ⁰⁰ -01 ⁰⁰ 01 ⁰⁰ -03 ⁰⁰ 12 ⁰⁰ -13 ⁰⁰	Slujba Învierii Domnului - Veniți de luați lumină! Sfânta Liturghie Vecernia Paștilor – „A doua Înviere”

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI